

DIVISION, división, f. 5. 1) (aritm.) Räknesätt, hvarigenom man söker finna ett tal, som utvisar, huru många gånger en divisor innehålls i en dividend. — 2) a) Afdelning af ett förvaltande, styrelse-, embetsverk, t. ex.: *En domstol, som arbetar på två d-er.* — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Finans-, Ecklesiastik-divisionen, m. fl. — b) Afdelning af en armé: i somliga arméer fjerdedelen af en infanteribataljon, i andra åter två kompanier eller svadroner, men i allmänhet en större styrka, emellan 6—10,000 man, d. v. s. vanligen 2 brigader (10 till 12 bataljoner) infanteri, eller 2 till 5 brigader kavalleri. — c) Afdelning af en flotta, som står under en egen amiral, och utgör vanligen en tredjedel af hela flottan.

DIVISIONSCHEF, --schönsschäff, m. 3. 1) Den, som står i spetsen för en division af ett förvaltande verk. — 2) Befälhafvare för en division af armé eller flotta.

DIVISIONSGENERAL, --schönsgeneräl, m. 3. General, som förer befälet öfver en division (bem. 2, b).

DIVISIONSPARK, m. 3. Artilleripark, som tillhör en division (bem. 2, b).

DIVISIONSTECKEN, n. 5. (aritm.) Tecken (:), som utvisar, att ett tal eller en storhet skall divideras, t. ex.: 25:5 betyder: 25 divideradt med 5.

DIVISOR, divi'särr, m. 3. (uttalas i plur. — örär) 1) (aritm.) Det tal, hvarmed ett annat delas. — 2) (boktr.) Klyka af trä, hvarmed vid sättningen manuskriptet hålles fast vid tenaklet (se d. o.).

DIVULGERA, divullgëra, v. a. 1. Utsprida, göra allmänt bekant. — *Divulgerande*, n. 4.

DJEFLA, jä'vla, gam. genit. plur. af Djefvul, brukas i förbindelse med nomina: a) dels substantiver, och då såsom genit. plur., i hvilken hänseelse det bildar sammansatta ord, såsom t. ex.: *Djefladyrkare* (jä'vlady'rrkare), dyrkare af djeflar; b) dels både substantiver och adjektiver, såsom adjektiv eller adverb, med betydelsen: förbannad, oerhörd, oerhörd, ofantlig, ganska, t. ex. *Djefla karl, kona, menniska*, förbannad karl, o. s. v.; *d. hop*, ofantlig hop; *d. stor, elak, arg, barsk*, oerhördt stor, &c.; *på ett d. vis*, på ett förbannadt vis. Sammanskrifves äfv. i sednare fallet af somliga med sitt åtföljande nomen, om detta är substantiv, t. ex.: *Djeflahop, Djeflakarl, Djeflakona*, o. s. v., hvilket dock är mindre riktigt, emedan det uttalas: jä'vla hóp, jä'vla kár &c., och icke: jä'vlahóp, jä'vvlakár, o. s. v. Ordet tillhör i alla dessa sammansättningar för det mesta det lägre språket.

DJEFLERI, jävleri', n. 3. (nytt ord, bildadt efter det franska *Diablerie*) Se *Djefvulskap*.

DJEFLIG, jä'vligg, a. 2. (lägt ord) 1) Ytterst elak, ond, arg, vred, kinkig. *Ell d-t sinne. D-a afsigter, ränker, knep.* — 2) Ytterst dålig. *En d. väg.* — 3) Ytterst svår, mödosam, besvärlig. *Ell d-t arbete.* — *Djefligt*, adv.

DJEFVUL, jä'vull ell. jä'vl, m. 2. pl. *djeflar* (af grek. *Diabolo*, anklagare) 1) Ond ande, afgrundsande. *En legion af djeflar. Utdrifva djeflar med Beelzebub.* — 2) *Djefvulen*, i def. form, betyder: det onda, personifieradt, d. v. s. betraktadt såsom ett verkligt väsende, hvilket föreställas vara upphöfvet och källan till alla onda tankar, ord och gerningar, således beherrskande det ondas värld, liksom Gud är hela världens herre och styresman. *Vara besatt af d-en. Frestatas af d-en. D-ens makt, list och funder.*

(Talesätt) *D-en är lös* säges, när någon oförmödad olycka, förgärlig, motgång o. s. v. inträffat. *Hafva d-en i kroppen*, vara elak, ursinnig; säges äfv. om den, som visar mycken skicklighet, styrka, mod, talang eller snille. — Brukas äfv. i vissa grofva, ohfysade svordomar, och vissa talesätt, hvarigenom man vill gifva starkare uttryck åt meningen, t. ex.: *D-n anfäktta, anamma, besitta, regera! Ta mig d-n! Ta mig tusan d-flar!* — *Gå för d-n i våld, för tusan d-flar!* säges, när man med vrede afvisar eller yttrar sitt missnöje med någon. *D-n så elak, så arg, så ful, så vacker, fin, söt, o. s. v.*, i högsta grad arg, elak, &c. *Det velet d-n!* det vet jag alls icke. *Hur d-n kan jag veta det? Utaf d-n, utaf tusan d-flar* uttrycker något i högsta grad, t. ex.: *Går det bra? ja, utaf d-n alldeles*, i högsta mätto. *Det vore väl d-n, om det icke skall gå till sluts*, det vore konstigt, märkvärdigt, besynnerligt, om &c. *Hvad d-n är det?* uttrycker förundran, öfverraskning, missnöje, vrede, afsky. *D-n i det!* uttrycker öfverraskning, förundran, fruktan, oro, t. ex.: *D-n i det! han lyckas nog till slut. D-n i det! vi få regn, och jag har ingen paraply. Gifva sig d-n på, att något skall ske, att något är sant*, yttra sin bestämda föresats eller öfvertygelse att . . . — *Syn. Den Onde, Hin, Hin Onde, Den och den, Beelzebub, Satan, Fan, Perkel, Buse.* — 3) (fig. fam.) a) Säges om en person, som är mycket elak, argsint, orolig, bråkig, krånglig, o. s. v. *Det är en elak menniska, en d. i menniskohamn. Hon ser menlös ut, men är en äkta d. Han är en riktigt d. att bråka, föra väsen.* — b) Säges äfvenledes om dem, som i någonting utmärka sig framför andra. *Det är en d. att tala latin, att sjunga, spela, dansa väl. Han är en d. på basviol.* — Ordet bildar åtskilliga sammansättningar, af hvilka här nedan några exempel anföras.

DJEFVULSAFFÖDA, f. 1. Säges om personer, som gjort sig kända för hög grad af ondska och elakhet.

DJEFVULSBLOD, n. 5. En nässelart på ön Timor, hvars brännande verkningar äro farliga.

DJEFVULSK, jä'vullsk, a. 2. Som kommer ifrån, blifvit ingifven af djefvulen; som man föreställer sig hos djefvulen. *En d. tanke, ingifvelse.* — 2) I högsta mätto elak, skadlig. *En d. själ, menniska, karakter, elakhet, list, gerning.* — *Syn. Helvetisk, Satanisk, Infernalisk, Djeflig.* — *Djefvulskt*, adv.

DJEFVULSKAP, jä'vullskáp ell. jä'vlskáp, n. 3. o. 5. 1) Säges om inbillade, förborgade verkningar af onda andar till människors skada eller gäckande. *Det är något d. i rummet: jag får ej sova i fred om nätterna.* — 2) (fig. fam.) Säges om alla onda och skadliga verkningar, hvilkas orsak man icke förmår upptäcka, och isynnerhet om hemliga ränker, stämplingar, arbetningar, som motverka framgången af en sak. *Saken vill icke gå; det är något d. med i spelet.* — *Syn.* (för begge bem.) *Djefvulstyg, Saty, Fanstyg, Helvetestyg.*

DJEFVULSTYG, jä'vullstyg'g ell. jä'vlstyg'g, n. 3. (fam.) Se *Djefvulskap*.

DJEFVULSUNGE, jä'vull's-únngge ell. jä'vls-únngge, m. 2. pl. — *ungar.* (fig. fam.) Litet elakt, ostyrtigt barn.

DJEFVULSVERK, jä'vullsvä'rrk, n. 5. 1) Verkan, som härleder sig ifrån djefvulen. — 2) (fig. fam.) *Djefvulsk handling.*